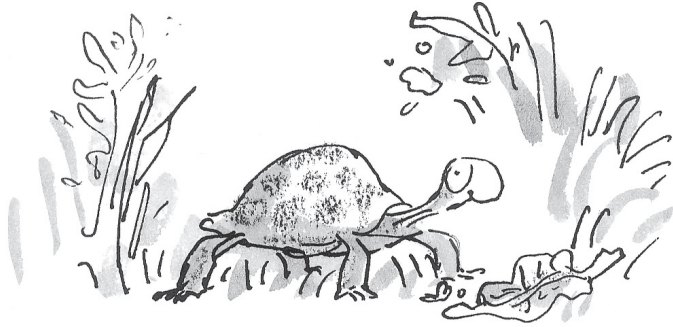

ROALD DAHL

GEORGE RABBIT

Met tekeningen van
Quentin Blake

Een woordje vooraf

Jaren geleden, toen mijn eigen kinderen nog klein waren, hadden we meestal een of twee schildpadden in de tuin. In die tijd zag je bij mensen thuis vaak een schildpad rondhobbelen over het grasveld of in de achtertuin. Je kon ze heel goedkoop in iedere dierenwinkel kopen en er was waarschijnlijk geen huisdier dat zo weinig last gaf en zo onschadelijk was.

Schildpadden werden vroeger bij duizenden tegelijk in kisten naar ons land vervoerd, de meeste vanuit Noord-Afrika. Maar een paar jaar geleden werd het bij de wet verboden schildpadden in te voeren. Die wet was niet bedoeld om ons te beschermen. Schildpadjes zijn voor niets en niemand gevaarlijk. Het ging erom de schildpadden zelf te beschermen. Want de handelaren die ze invoerden, persten ze altijd met honderden tegelijk in kisten zonder eten of drinken. De reis hierheen was zo verschrikkelijk dat een groot deel van de schildpadden op zee stierf. Om een einde te maken aan die wrede praktijken heeft de regering de hele invoer toen maar verboden.

Wat je in dit verhaal gaat lezen, gebeurde in de tijd dat je in elke dierenwinkel nog een aardig schildpadje kon kopen.

IEORG IDUR

Meneer Hoppe woonde in een kleine flat boven in een groot betonnen gebouw. Hij woonde helemaal alleen. Hij was altijd een eenzame man geweest en na zijn pensioen was hij eenzamer dan ooit.

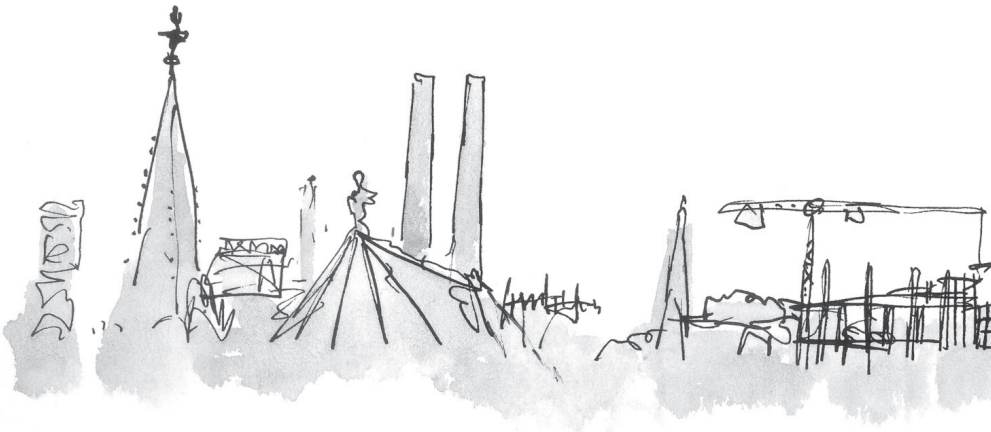
Meneer Hoppe had twee grote liefdes in zijn leven. De ene waren de bloemen die hij op zijn balkon kweekte. Ze stonden in potten, bakken en manden en 's zomers was het balkon een uitbundig feest van kleur.

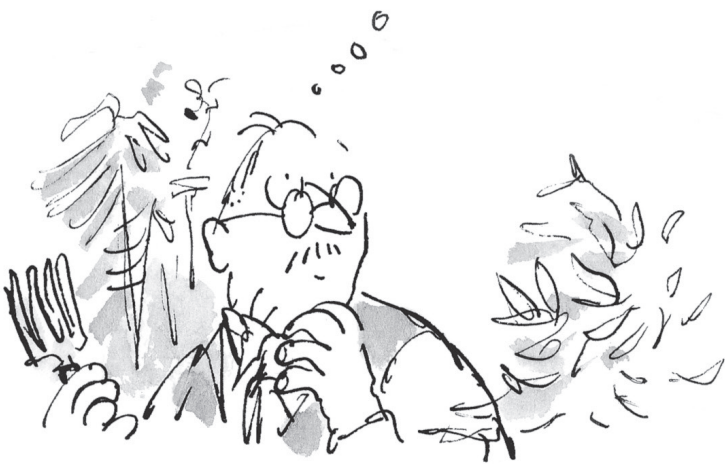
De andere grote liefde van meneer Hoppe hield hij zorgvuldig geheim.

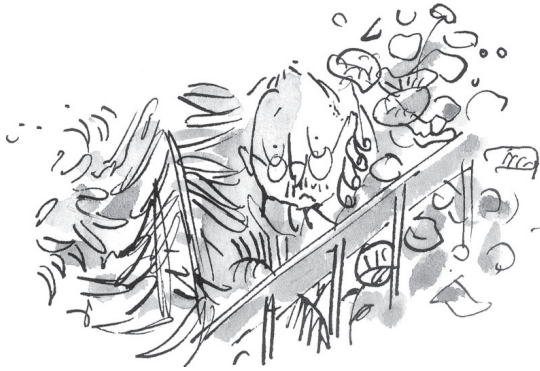
Het balkon onder dat van meneer Hoppe stak een eind verder uit het flatgebouw dan het zijne, dus kon meneer Hoppe altijd goed zien wat daar beneden gebeurde. Dit balkon behoorde toe aan een aantrekkelijke dame van middelbare leeftijd, die mevrouw Zilver heette. Mevrouw Zilver was weduwe en woonde ook alleen. En al wist zij er niets van, toch was zij de grote geheime liefde van meneer Hoppe. Vanaf zijn balkonnetje hield hij al vele jaren van haar. Maar hij was erg verlegen en hij had zich er nooit toe kunnen brengen haar ook maar iets van zijn liefde te laten blijken.

Iedere ochtend wisselden meneer Hoppe en mevrouw Zilver beleefd een paar woordjes, waarbij de een van boven naar beneden en de ander van beneden naar boven keek, maar daar bleef het altijd bij. De afstand tussen hun balkons was misschien niet meer dan een paar meter, maar voor meneer Hoppe had het net zo goed een miljoen kilometer kunnen zijn. Hij verlangde er harts-tochtelijk naar mevrouw Zilver uit te nodigen voor een kopje thee met een koekje, maar iedere keer dat de woorden hem op de lippen lagen, zakte de moed hem in de schoenen. Zoals ik al zei, hij was erg verlegen.

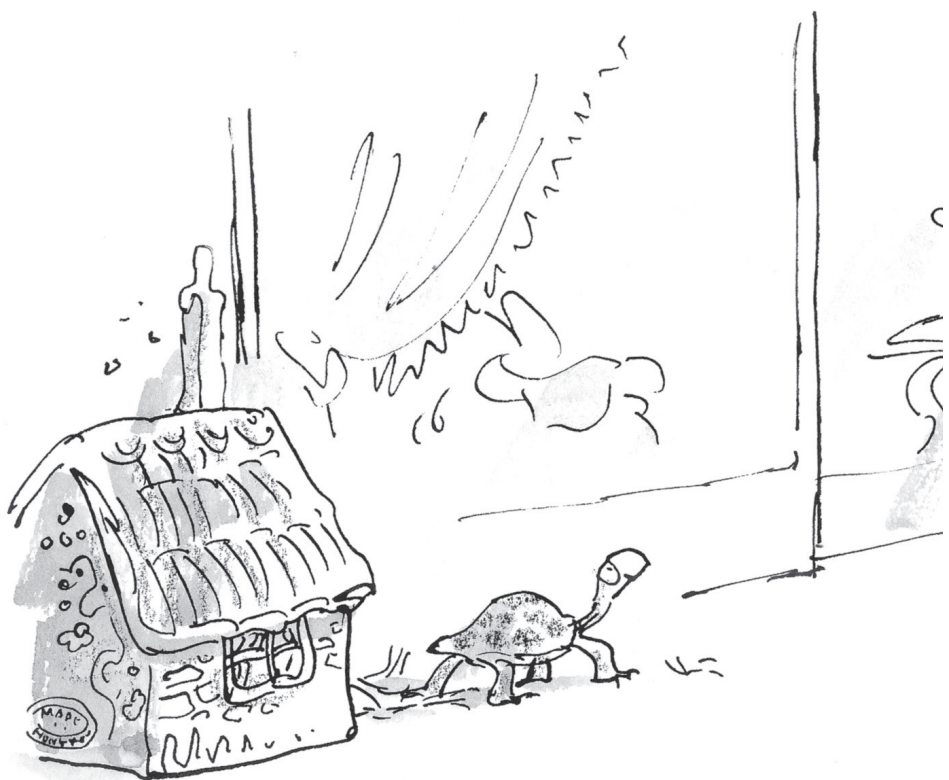
Ach, kon hij maar iets geweldigs doen, zoals haar het leven redden of haar bevrijden uit handen van een bende gewapende boeven, zei hij altijd tegen zichzelf. Kon hij maar een grote daad verrichten die hem een held zou maken in haar ogen. Kon hij maar...

Het probleem met mevrouw Zilver was dat zij al haar liefde aan iemand anders gaf, en dat was een klein schildpadje, dat Rudi heette. Iedere dag zag meneer Hoppe vanaf zijn balkon hoe mevrouw Zilver Rudi lieve woordjes toefluisterde en zijn schild streelde, en werd hij groen van jaloezie. Hij had het niet erg gevonden zelf een schildpad te worden als mevrouw Zilver elke ochtend zijn schild zou strelen en hem lieve woordjes zou toefluisteren.

Rudi was al jaren bij mevrouw Zilver en hij woonde zomer en winter op haar balkon. Er waren planken rond het balkon getimmerd zodat Rudi rond kon wandelen zonder over de rand te tuimelen, en in een hoek stond een klein huisje waar Rudi 's nachts in kroop voor de warmte.

Wanneer het kouder werd in november vulde mevrouw Zilver Rudi's huisje op met hooi. Dan kroop de schildpad diep weg in het hooi en ging maandenlang slapen zonder eten of drinken. Dat heet winterslaap.

Wanneer het in de lente warmer werd voelde Rudi dat door zijn schild heen en werd hij weer wakker. Dan kroop hij langzaam zijn huisje uit het balkon op, en klapte mevrouw Zilver in haar handen van blijdschap. 'Wat heerlijk dat je er weer bent, lieveling!' riep ze dan. 'O, wat heb ik je gemist!'

Het was op zulke momenten dat meneer Hoppe meer dan ooit wenste dat hij een schildpad was en met Rudi kon ruilen.

MENEER HOPPE is al jaren stiekem verliefd op zijn onderbuurvrouw **MEVROUW ZILVER**.

Maar zij geeft al haar liefde aan haar schildpadje Rudi...

O, kon hij maar iets geweldigs doen en een **HELD** worden in haar ogen!

Op een dag krijgt hij een briljant idee. Lukt het de verlegen meneer Hoppe om met een **TOVERSPREUK** het hart van mevrouw Zilver te winnen?

'Roald Dahl blijft onverminderd populair.'

DE VOLKSKRANT

www.roalddahl-boeken.nl

Kijk voor informatie over goede doelen die we ondersteunen op www.roalddahl.com.

UITGEVERIJ
De Fontein

